

Arrest

nr. 231 881 van 29 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2019 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer. Op 29 augustus 2019 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.03.2019 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: C.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 13.05.1985

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.03.2019 gezinshereniging aan met haar broer, zijnde M. A. L., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (GW7145302) op naam van betrokkene, afgeleverd op 14.05.2018 te Antwerpen: uit deze gegevens blijkt niet wanneer betrokkene Schengen inreisde.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.11.2017, 14.12.2017, 10.01.2018, 01.02.2018, 25.03.2018 en 08.04.2018: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat deze sommen aangewend werden voor overige doeleinden.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat louter uit deze stortingsbewijs niet afdoende blijkt of deze sommen ook effectief werden afgehaald door betrokkene.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 02.07.2013 in België woonachtig is. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 07.03.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Schending van art. artikel 47/1, 2°, 47/2, 47/3 §2 en artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen. Schending van artikel 52 § 4, 5de lid van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest Grondrechten EU.

De bestreden beslissing weigert het verblijf met volgende motivering:

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15. 12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (GW7145302) op naam van betrokkene, afgeleverd op 14. 05.2018 te Antwerpen: uit deze gegevens blijkt niet wanneer betrokkene Schengen inreisde.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10. 11.2017, 14. 12.2017, 10. 01.2018, 01.02.2018, 25.03.2018 en 08. 04.2018: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat deze sommen aangewend werden voor overige doeleinden. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat louter uit deze stortingsbewijs niet afdoende blijkt of deze sommen ook effectief werden afgehaald door betrokkene.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 02.07.2013 in België woonachtig is. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 07.03-.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten 'laste was/is van de referentiepersoon Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21. 05. 2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15. 12. 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te orden ingetrokken. Eerste onderdeel,

Verzoekster had de in de inventaris opgenomen documenten ingediend bij DVZ Antwerpen te Deume.

Het gaat om volgende documenten:

1. Geboorteakten met legalisatie en vertaling

-copie integrale acte naissance M.C.

-extrait d'acte de naissande M.C.

-extrait d'acte de naissance M. L.

-attestation de parenté

-acte de divorce

2. Kopij paspoort M.C.

3. Bewijzen ten laste zijn

-attestation administrative concernant la résidence

- attestation de résidence
- attestation de non-imposition à la TH-TSC
- attestation de non profession
- déclaration sur honneur aucun bien immeuble
- acte testimonial de confirmation de prise en charge
- bewijzen overmaking gelden

De bestreden beslissing houdt enkel rekening met het reispaspoort en met de bewijzen van geldstorting.

Met de overige documenten wordt geen rekening gehouden.

De motiveringsverplichting is geschonden. Er dient te worden geoordeeld rekening houdend met alle voorgebrachte documenten.

Tweede onderdeel,

Artikel 47/1, alinea 1, 2° vreemdelingenwet stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2°; de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/2 vreemdelingenwet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn.

Artikel 47/3 § 2 bepaalt dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

Vermelde bepalingen zijn strikt.

Een correcte lezing van deze bepaling maakt dat het volstaat aan te tonen dat verzoekster in het land van herkomst ofwel ten laste was van haar broer, ofwel deel uitmaakte van zijn gezin.

De wet heeft een of-of bepaling; geen én-én bepaling.

Bijgevolg volstaat het bewijs van één van vermelde modaliteiten: ten laste zijn, of deel uitmaken van het gezin.

Op basis van de door verzoekster ingediende stukken worden, ten overvloede, de twee modaliteiten bewezen.

Het ten laste zijn wordt bewezen door de voorgelegde bewijzen van storting gelden en door de acte testimonial de confirmation de prise en charge. Deze akte van 3 mei 2018 bevestigt dat de referentiepersoon die de broer is van verzoekster en die geboren is op 2.3.1967, zijn veel jongere zus, in casu verzoekster die geboren is op 13.5.1985 ten laste neemt. De ouders van verzoekster hadden die mogelijkheid van tenlasteneming niet.

Bijkomend blijkt uit de neergelegde stukken dat verzoekster had aangetoond dat verzoekster niet onderworpen is aan de taksen TH-THS in Marokko (niet onderworpen aan taksen inzaken woning en gemeentelijke diensten), dat zij geen beroep heeft en dat zij niet over onroerend goed beschikt.

Het ten laste zijn is afdoende aangetoond.

De motieven van de bestreden beslissing gaan in dit kader niet op. Er zou niet aangetoond zijn dat verzoekster aangewezen was op de gestorte bedragen om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat deze sommen aangewend werden voor overige doeleinden. Verder zou wel aangetoond zijn dat de sommen gestort zijn, maar niet dat zij effectief werden afgehaald door betrokkene.

Deze argumenten zijn niet aanvaardbaar. Het gegeven op zich dat er belangrijke bedragen aan verzoekster zijn gestort door de referentiepersoon bevestigt dat zij er nood aan had, ook al rekening houdend met de andere gegevens van het dossier (geen taksen te betalen, geen beroep, geen eigen huis...). Het gaat om stortingen die in relatie staan met de officiële akte van de tenlasteneming van verzoekster door de referentiepersoon. Vragen dat verzoekster deze bedragen aangewend heeft voor haar levensonderhoud is een brug te ver. Verzoekster kan toch niet verplicht worden om van elke uitgave een factuur voor te leggen en die dan nog te koppelen aan het ontvangen geld.

Volledig buiten elke redelijkheid is het motief dat niet wordt aangetoond dat verzoekster de gelden zou afgehaald hebben. De storting van de gelden is met documenten aangetoond; er is geen enkele zinnige reden om te denken dat verzoekster de bedragen niet zou hebben afgehaald.

Ook de modaliteit van deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst is aangetoond. Er is aangetoond dat verzoekster en de referentiepersoon dezelfde ouders hebben en het is evident dat zij in hun jeugd deel hebben uitgemaakt van de familie van het gezin van hun ouders in Marokko.

De neergelegde acte de parenté bevestigt dat zij deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin. Ook de akte van tenlasteneming bevestigt de gezinsband tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Om vermelde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 47/1 alinea 1, 2° vreemdelingenwet.

WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De bestreden beslissing geeft volgende motivering met betrekking tot het bevel:

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15. 12. 1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15. 12. 1980.

Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen.

De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2.1.2. In het eerste onderdeel betoogt verzoekster *in concreto* dat enkel werd rekening gehouden met het reispaspoort en met de bewijzen van geldstortingen, maar niet met de overige documenten die zij neerlegde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster in haar aanvraag en de aanvulling per e-mail op 7 maart 2019 de volgende bewijsstukken aan de verwerende partij ter beoordeling voorlegde: de paspoorten van haarzelf en haar broer, de geboorteakten (met legalisatie en vertaling) en bewijzen van geldtransfers. Verzoekster vermeldt in het middel een reeks documenten die zij verklaart te hebben neergelegd en waarvan zij thans een kopie bijvoegt bij haar verzoekschrift. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoekster deze stukken inderdaad aan het bestuur zou hebben voorgelegd.

Waar verzoekster in het tweede onderdeel aanvoert dat artikel 47 een "of" bepaling bevat en geen "en" bepaling, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat wordt gemotiveerd dat verzoekster noch ten laste was van de referentiepersoon, noch deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst. Aldus werd in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd met betrekking tot beide gevallen waarvan sprake is overeenkomstig artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestuur cumulatieve voorwaarden zou hebben toegepast voor het toekennen van het verblijfsrecht van drie maanden. Er werd in de bestreden beslissing onderzocht of verzoekster voorafgaandelijk aan de verblijfsaanvraag deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en daarnaast werd nagegaan of verzoekster voorafgaand aan de verblijfsaanvraag ten laste was van de referentiepersoon. De bestreden beslissing besluit dat verzoekster niet aantoonde dat zij deel uitmaakte

van het gezin van de referentiepersoon, noch dat zij ten laste was; er werd aldus nagegaan of verzoekster zich in één van deze hypothesen bevond en er werd geenszins vastgesteld dat verzoekster aan beide voorwaarden zou voldoen. Waar verzoekster aanvoert dat het evident zou zijn dat zij en haar oudere broer in hun jeugd deel uitmaakten van het gezin van hun ouders in Marokko, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat volwassenen, ook broers en zussen, niet automatisch worden beschouwd als deel uitmakend van hetzelfde gezin. Het komt verzoekster dan ook toe dit aan te tonen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 7 van de wet “van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.”

2.2.2. Verzoekster voert aan dat, wat betreft de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet werd onderzocht of zij op basis van meer voordelige bepalingen een verblijfsrecht zou hebben. De Raad merkt op dat verzoekster niet betwist dat zij zich bevindt in de situatie gevisieerd door artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet; dat zij aldus langer in het Rijk verblijft dan de bij artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Zij beperkt zich tot een louter theoretische discussie zonder dat zij daarbij uiteenzet op basis van welke meer voordelige bepalingen zij dan over een verblijfsrecht meent te beschikken. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van feitelijk of juridisch onjuiste of kennelijk onredelijke gronden. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde en een vierde middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Dat verzoekster het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-I 41/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

(...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door

verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekers nog verwijzen naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dienen over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Verzoekster verblijft al enkele jaren in België en vormt hier een gezin met haar broer en diens familie. Zij heeft geen belangen meer in Marokko.

Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel. Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zouden gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien. Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van hun "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.

VIERDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt formeel verwezen naar artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon zou behoren; dit is onjuist; verzoekster heeft jarenlang gezin gevormd met haar broer en ouders.

Verder wordt in de beslissing de afhankelijkheidsrelatie betwist; het is niet omdat verzoekster een volwassen persoon is dat 'er mag verwacht worden dat zij in het land van herkomst of origine een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon'. Het is precies om reden dat zij in het land van herkomst geen leven kon opbouwen dat de referentiepersoon haar gesteund heeft en zij bij de referentiepersoon is komen inwonen."

2.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat dit artikel en het erin vervatte recht om gehoord te worden krachtens artikel 51, eerste lid, van het Handvest blijkt uit de rechtspraak van het Hof

van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het weigeren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekster kon naar aanleiding van haar aanvraag d.d. 7 maart 2019 alle gegevens meedelen die zij nuttig achtte, waardoor zij thans bezwaarlijk de gemachtigde van de minister kan verwijten dat deze zou zijn tekortgeschoten in zijn hoorplicht. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot het gezinsleven overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze motivering luidt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Uit de bespreking van het eerste en het tweede middel is gebleken dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Zij heeft deze motivering niet weerlegd.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft het begrip “gezinsleven” geen betrekking op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. (*“However, the Court has previously held that the existence of “family life” cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants’ family (see Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003-X; see also Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, A.H. Khan, loc. cit., and Anam v. the United Kingdom (dec.), no. 21783/08, 7 June 2011).”* (Samsonnikov v. Estonia, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81))

De vraag of een gezinsleven tussen broers en zussen in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat, is een feitenkwestie, waarbij moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zoals reeds aangetoond, brengt verzoekster echter geen bewijzen aan waaruit haar financiële afhankelijkheid kan blijken. Zij laat eveneens na haar andere verklaringen te staven, waaruit zou kunnen blijken dat de reële banden tussen haar en het gezin dat haar broer heeft gesticht, dusdanig sterk zijn, dat zij tot dat kerngezin behoort.

Verzoeksters algemene verklaringen laten niet toe op te maken in welke mate zij effectief behoort tot het kerngezin van haar broer. Evenmin laten haar verklaringen toe vast te stellen of in haar hoofde hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een gezinsleven elders. Zij werpt op geen banden te

hebben met haar land van herkomst, doch laat na een minimum aan bewijzen aan te brengen dat zij in haar land van herkomst geen familieleden kan leiden met haar ouders of andere naaste familieleden.

Verzoekster toont niet met concrete elementen aan waarom het voor haar onmogelijk zou zijn om als volwassene in haar land van herkomst een eigen leven op te bouwen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van de juridische en feitelijke motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht. In de mate verzoekster die motieven inhoudelijk aanvecht en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster, die thans geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die het bestuur gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, het bestuur geen rekening heeft gehouden. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT